

Warszawa, dnia 17 czerwca 2011 r.

WOJEWODA MAZOWIECKI

WSC-VI.142. 4 .2011

**Pani Danuta Przywara
Prezes Zarządu
Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka
ul. Zgoda 11
00-018 Warszawa**

Szanowna Pani Prezes,

Odpowiadając na Pani pismo z dnia 19 maja 2011r. (data wpływu do tut. Urzędu 23 maja 2011r.) dotyczące postępowań o wydawanie polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca objętego ochroną uzupełniającą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003r. o cudzoziemcach (tj. Dz. U. z 2006r. Nr 234 poz. 1694, z późn. zm.) polski dokument podróży dla cudzoziemca wydaje się na wniosek cudzoziemca, który posiada zezwolenie na osiedlenie się, zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE lub korzysta z ochrony uzupełniającej, jeżeli utracił on dokument podróży albo gdy jego dokument uległ zniszczeniu bądź utracił ważność, a uzyskanie przez cudzoziemca nowego dokumentu podróży nie jest możliwe.

Jak zatem wynika z treści przytoczonego powyżej przepisu ustawy o cudzoziemcach samo udzielenie cudzoziemcom ochrony uzupełniającej nie powoduje automatycznie konieczności wydania im polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca. Zgodnie z jednoznaczną dyspozycją art. 73 cytowanego aktu prawnego ww. dokument wydaje się, gdy uzyskanie przez cudzoziemca nowego dokumentu podróży nie jest możliwe. Powyższy zapis stanowi implementację do polskiego porządku prawnego art. 25 ust. 2 Dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby,

które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony (Dz. U. UE L z dnia 30 września 2004r.), zgodnie z którym Państwa Członkowskie wydadzą beneficjentom statusu ochrony uzupełniającej, którzy nie są w stanie otrzymać paszportów państwa, którego są obywatelami, dokumenty umożliwiające im podróżowanie. Wolą ustawodawcy było zatem zapewnienie takim osobom możliwości podróżowania poprzez wydanie koniecznych dokumentów jedynie w przypadkach, gdy z różnych przyczyn nie jest możliwe wydanie dokumentu podróży przez kraj pochodzenia cudzoziemca. Należy zatem uznać, iż art. 73 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach nie posiadałby obecnego brzmienia, gdyby wolą prawodawcy było przyznanie takiego uprawnienia każdemu cudzoziemcowi.

Powyższe stanowisko tut. Urzędu znajduje poparcie w orzecznictwie organu II instancji, tj. Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, który w wyroku z dnia 24 lutego 2011r. wskazał: „(...) *Z treści powyższego przepisu (art. 73 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach) wynika, iż polski dokument podróży dla cudzoziemca wydawany jest osobie, która na skutek okoliczności w nim wymienionych utraciła swój dokument podróży, a uzyskanie przez nią nowego nie jest możliwe. Niemożność taka musi mieć charakter trwały, niezależny od cudzoziemca, przy czym ciężar wykazania, iż sytuacja taka ma miejsce spoczywa na wnioskodawcy. (...)*” (sygn. akt. V SA/Wa 1945/10).

Ponadto ustosunkowując się do kwestii żądania zwrócenia się do przedstawicielstwa władz kraju pochodzenia z prośbą o wydanie paszportu wysuwanego przez tut. Urząd wobec obywateli Federacji Rosyjskiej narodowości czeczeńskiej, którzy niejednokrotnie wyrażają obawę przed ujawnieniem miejsca swojego pobytu władzom kraju pochodzenia, uprzejmie informuję, iż wystosowując do ww. cudzoziemców pisma wzywające do przedłożenia zaświadczenia z ambasady o braku możliwości uzyskania dokumentu podróży tut. Urząd kieruje się treścią decyzji udzielającej cudzoziemcowi ochrony uzupełniającej.

W sprawie należy zauważyć, iż zobowiązani do powyższej czynności obywatele Federacji Rosyjskiej narodowości czeczeńskiej, opuścili kraj pochodzenia na podstawie ważnego dokumentu podróży, wydanego przez władze Federacji Rosyjskiej. Ponadto z treści decyzji udzielającej cudzoziemcom ochrony uzupełniającej wynika, iż powody dla których udzielono im ww. tytułu pobytowego były tego rodzaju, że bez obawy dla nich, czy członków ich rodzin, mogą wystąpić o wydanie dokumentu podróży do Ambasady Federacji Rosyjskiej w Polsce.

Jednocześnie ustosunkowując się do podnoszonej przez ww. cudzoziemców obawy, iż zwrócenie się do placówki dyplomatycznej spowodowałoby pozbawienie ich ochrony uzupełniającej, nadmieniam, iż powyższe przekonanie nie wynika z przepisów obowiązujących w zakresie pozbawienia ochrony uzupełniającej (art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2009r. Nr 189, poz. 1472, z późn. zm.)). Pozbawienie ochrony dopuszczalne jest bowiem w przypadku stwierdzenia, że okoliczności, z powodu których była udzielona, przestały istnieć lub zmieniły się w taki sposób, że ochrona nie jest już wymagana. Ponadto na mocy art. 9 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej organy polskie nie mogą udostępniać informacji o złożeniu wniosku, trwaniu postępowania bądź udzieleniu jednej z form ochrony przewidzianej w tej ustawie. Jednakże ww. przepis nie wprowadza zakazu jakichkolwiek kontaktów organów migracyjnych z organami kraju pochodzenia, jak również kontaktów cudzoziemców z nimi.

Ponadto chciałbym Panią zapewnić, iż wnioski w sprawie wydania polskiego dokumentu podróży dla cudzoziemca są rozpatrywane indywidualnie, biorąc pod uwagę całokształt zgromadzonego materiału dowodowego w trakcie prowadzonego postępowania administracyjnego, wskazanej powyżej przyjętej linii orzeczniczej przez tut. Urząd, organ II instancji oraz Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, jak również z poszanowaniem zasad wynikających z art. 7, 8, 9 i 11 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz. U. z 2000r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.) oraz norm określonych w art. 77, 80 i 107 § 3 kpa.

2 powariamie,
Y. Kowalski

Otrzymują:

1. adresat
2. a/a